

"He ballat pel papa Joan Pau II, però el que volia era ensenyar dansa"

Mare i fill, Maribel Bover i Guillem Bover narren com la passió per la dansa els ha unit i ha convertit l'escola que va fundar l'àvia l'any 1956 en el seu refugi familiar

Així és com Rosa Maria Viñals va aprendre l'abecedari del ballet clàssic. L'any 1956 va tornar a Girona amb un objectiu: obrir una petita escola de ballet per divulgar aquell món que tant l'havia encisat (en un primer moment es va ubicar a la carretera Barcelona, número 15). "En aquell moment, però, el ballet era molt elitista i només en feien les filles de famílies amb certa posició social", recorda Bover. Viñals, amb una mà al piano i l'altra corregint la postura de les alumnes, es va començar a fer un nom. Tant, que la família Ensesa la va convidar a presentar, als estius, cicles de ballet clàssic a l'Hostal La Gavina de S'Agaró ("tapaven la piscina i allà sobre hi feia els ballets"), on va arribar a ballar per l'actriu Elizabeth Taylor o el músic Xavier Cugat. "Havia arribat a sortir a la revista '¡HOLA!', a les notes de societat", rememora Bover amb orgull. Però ja diuen que "A cal ferrer, ganivet de fusta" i, quan Viñals va decidir penjar les puntes i va deixar anar a la seva filla un "ho deixo, vols continuar tu?", Maribel Bover, que aleshores tenia 15 anys, li va dir que "ni parlar-ne", que ella volia estudiar Dret. I l'escola va abaixar temporalment la persiana. Però mig any després, com ja li havia advertit la 'mamà', aquella Maribel Bover que havia ballat des dels tres anys va trobar a faltar la dansa. Va reobrir l'escola amb més ganes que pors, però ja no hi quedaven alumnes. I, com havia fet la seva mare, va tornar a començar de zero: "Vaig anar a les Dominiques, on havia estudiat, i vaig proposar a les monges de fer classes de ballet extraescolars els migdies", relata. Cada dia agafava la moto i hi anava; les que destacaven després van començar a anar a l'escola i, de mica en mica, es va tornar a omplir. La vida va anar fent el seu camí, va tenir dos fills, però mai va deixar de ballar. "Vaig continuar fent classes embarassada i no vaig fer ni la quarantena, que ja tornava a estar a l'escola", recorda. Però els gens són els gens i, quan Guillem Bover tornava de l'escola i entrava a l'estudi amb el seu germà per saludar la seva mare, s'escolava a la sala i copiava, des de la fila del darrere, els moviments de les alumnes. "Jo estava tan atenta a la classe que ni el veia", confessa la seva mare. Va començar a rebre classes amb tres anys (la professora era la seva mare) i, en un curs a Barcelona amb el ballarí i coreògraf cubà Rodolfo Castellanos, els va dir que "haviem de presentar en Guillem a l'Òpera de Roma". Amb 16 anys va fer les exigents proves d'accés ("minuts abans de l'audició em va cridar per dir-me que s'havia deixat les sabatilles de ballet a Girona") i va aconseguir entrar fent les proves en mitjons. Des d'aleshores, ha ballat amb les millors companyies de dansa clàssica d'Europa, des de l'Òpera de Roma a la Companyia Nacional d'Escòcia, passant per l'Òpera de Zúric, l'Òpera Nacional de Finlàndia, el Teatre Massimo de Palerm, la companyia de ballet de Víctor Ullate o la d'Àngel Corella. Però amb 26 anys, va voler tornar a casa. A l'escola. Al seu refugi. "Formar-me i treballar a les millors companyies d'Europa m'ha permès viure experiències artístiques úniques, fins i tot he ballat pel papa Joan Pau II, però t'acabes obsessionant amb el teu cos i amb tu mateix i això mentalment em va esgotar; vaig voler parar per transmetre i ensenyar dansa perquè tothom en pogués gaudir", assegura Guillem Bover. Tot i que lamenta que a Espanya "la dansa no es valora prou", ha canviat els grans teatres per un estudi "on m'hi quedaria a viure". Ara, el seu gran projecte és l'espectacle de final de curs de l'escola, que estrenaran demà al Teatre Municipal de Girona amb més de 200 alumnes de ballet i jazz sobre l'escenari i tres sessions (dues van exhaurir les localitats en només deu minuts). Sota el títol 'L'Art d'un camí' i amb un vestuari nascut per a l'ocasió, el repte serà homenatjar els 70 anys de l'escola. Mare i fill han fet de l'escola no una segona, sinó una primera casa. Quan arribin les vacances escolars i les sales deixin d'estar plenes, saben que ho trobaran a faltar. Confessen que la seva vida ha estat "poc estàndard", però "aquí i junts som feliços": "Som millors amics".

